

அஸ்மத்குருபரம்பராயோ நம:

அம்ருத ஸஹரீ.

199

சார்வரி

— பத்ராதிபர்கள் —

1960

ஆனி

மூகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
மூரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

JUNE

अनवद्यह्यसूकीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

பகவத்கீதையைப்பற்றி ஓர் புதிய அபிப்ராயம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பகவத்கீதை உலகத்தில் இப்போது உயர்ந்த ஸாஸ்த்ரமாகக் குலாவப்படுகிறது. ஆதி சங்கராசாரியர் இதற்கு பாஷ்யம் செய்து இதன் அர்த்த விஸேஷங்களை உலகறியச் செய்த தனால்தான் இதற்கு இவ்வளவு ஏற்றம் உண்டாயிற்றென்றும், சங்கராசார்யருக்கு முன்பு யாரும் கீதையைக் கையாண்டதில்லை யென்றும், ஆழ்வார்களில் ஒருவர்கூட கீதையின் ப்ரஸ்தாவமே செய்யவில்லை யென்றும், ஆக ஸங்கராசார்யோபஜ்ஞமாகவே கீதைக்கு ஏற்றம் விளைந்த தென்றும் இங்ஙனே யொரு புது அபிப்ராயம் உலவி வருகின்றது.

இவ்வபிப்ராயம் உண்மையாகவே யிருக்குமானால் இதனால் ஹானி யொன்றுமில்லா மையாலே இதை நாம் மறுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. வஸ்துஸ்திதியில் ஆதி ஸங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் ஒரு விலக்ஷணவ்யக்தி விஸேஷ மென்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமாக விருக்க லாம். முதன்முதலாக அவரே கீதைக்கு பாஷ்யம் செய்தாரென்பதை ஸ்தாபிக்கவோ மறுக்கவோ ஸஹஸா நம்மாலாகாது. விஸ்தீர்ணமான வுலகின் கண் ஆயிரக்கணக்கான மதங்களில் பதினாயிரக் கணக்கான நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. கீதையைப் பற்றி மட்டும் மொழி பெயர்ப்பாகவும் உரைகளாகவும் பாஷ்யங்களாகவும் டிப்பணிகளாகவும் ஆராய்ச்சி களாகவும் உலகில் பயிலும் ஸகல பாஷைகளிலும் கணக்கு வழக்கில்லாமல் நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. ஆதி ஸங்கராசார்யருடைய காலத்திற்கு முன்பு கீதைக்கு ஏற்றமில்லை யென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்ய ஆர் அதிகாரி? ஸங்கராசார்யர் ஜனித்த காலத்தை நாம் அறிந்து கொண்டிருப்பது போல, பகவத்கீதை ஜனித்த காலத்தை அறிந்துகொண்டிருக்கவில்லையே -

கீதை நான்காமத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில்,

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

“इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमर्जुन । विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत्—

இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவாநஹமர்ஜுந, விவஸ்வாந் மநவே ப்ராஹ மநுரிக்ஷ் வாகவேப்ரவீத் * என்றுள்ள ச்லோகத்தில் குறிக்கப்படுங்காலம் எப்படி நமக்குத் தெரியா

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

தோ அப்படியே கீதை அவதரித்த காலமும் நமக்குத் தெரியாது. அப்படிப்பட்ட கீதையின் ப்ரசாரத்தை முதன்முதலாக பகவத்பாதாளே ஆக்கி வைத்தார்களென்பதற்கு ஏது சான்று?

ஆழ்வார்கள் கீதையின் ப்ரஸ்தாவமே செய்தருளினதில்லை யென்றது பிசகு. நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய் மொழியில் ஆதிமத்யாவஸரங்களாகிற மூன்றிடங்களில் கீதையின் ப்ரஸ்தாவமுள்ளது. இதனை ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் மூன்றும் ப்ரகரணத்தில் திருவாய் மொழிக்கும் கீதைக்கும் முந்துற முன்னம் ஸார்ப்யமருளிச் செய்து, பின்னர் கீதையிற் காட்டிலும் திருவாய் மொழிக்கு ஆதிக்யமருளிச் செய்யுமிடத்து. (194)

“பகவன் ஞானவிதி பணிவகை யென்று இவரங்கோரத்தாலே அதற்கு உத்கர்ஷம்” என்கிற சூர்ணிகையுள்ளது. இதற்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி வருமாறு :

“இனி அந்த கீதைக்கு உத்கர்ஷமும் ஆழ்வாரங்கோரத்தாலே யென்றது (பகவன்) இத்யாதித்யால். அதாவது, * அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழி நின்று * என்றும், * ஞானவிதி பிழையாமே * என்றும், * பண்டே பரமன் னணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம் * என்றும் பரம வைதிகரான இவ் வாழ்வார் அதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகையாலே யாய்த்து அந்த கீதைக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய்த்த தென்கை. புத்த முநியாயும் கபில முநியாயும் சொன்ன பௌத்த ஸாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய ஸாஸ்த்ரமும் அவன்தானருளிச் செய்ததாயிருக்கச் செய்தே வைதிக பரிக்ரஹமில்லாமையிதே அப்ர மாணமாய்த்து. ❀ इति मोहनवर्ष्मणा त्वयाऽपि अथितं बाह्यमतं तृणाय मन्ये—

இதி மோஹந வர்ஷ்மண த்வயாபி க்ரதிதம். பாஹ்யமதம் த்ருணாய மந்யே * என்று பகவதுக்தமேயாகிலும் வேத விருத்தமானதை வைதிகரங்கீகரியார்களே.” இத்யாதி.

ஆக இந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளால் பகவத்பாதாளுக்கு மிக முற்பட்டவரான ஆழ்வாருடைய பரிக்ரஹம் கீதைக்கு உண்டென்பது முதலிக்கப்பட்டது. நம்மாழ்வார்க்கும் முற்பட்டவரான திருமழிசையாழ்வாரும் நான்முன் திருவந்தாதியில் (பா. 71.)

“சேயனணியன் சிறியன் மிகப் பெரியன், ஆயன் துவரைக்கோனாய் நின்ற—மாயன், அன்றோதிய வாக்கதனைக் கல்லார் உலகத்தில் ஏதிலராம் மெய்ஞ்ஞானமில்” என்பது. இதில் ‘துவரைக்கோனாய் நின்ற ஆயன் அன்றோதிய வாக்கு’ என்றது கீதையையெயொழிய மற்றொன்றையன்று என்பது வ்யக்தம். கிம்பஹுநா? மஹாபாரதத்திற்கும் ஸஹஸ்ர நாமாத்யாயத்திற்கும் எப்போது முதல் ப்ரசாரம் ஏற்பட்டதோ அப்போது முதலாகவே கீதைக்கும் ப்ரசார மேற்பட்டிருந்த தென்று கொள்ளத் தட்டில்லை. உலகில் ப்ரசாரமில்லாத க்ரந்தத்திற்கு மஹான்கள் வியாக்கியானம் செய்ய முன்வரமாட்டார்களென்பதும் அறியத்தக்கது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ ராமாயணத்திற்கு இக் காலத்தில் கோவிந்த ராஜீயமென்பது ப்ரபல வியாக்கியான மாகக் குலாவப்பட்டு வருகின்றது. நம் ஆசாரியர்களின் காலத்தில் இந்த வியாக்கியானம் அவதரித்திருந்ததில்லை யென்பது ஸ்பஷ்டம். முன்னோர்களின் காலத்தில் உடலி யென்பவருடைய வியாக்கியானம் ப்ரஸித்தமாயிருந்து வந்ததாக * கற்பாரி ராமபிரானே யென்னும் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியினால் தெரிய வருகின்றது. அது கொண்டு ‘உடாலியினால் தான் ஸ்ரீ ராமாயணத்திற்கு ஏற்ற முண்டாயிற்று’ என்று சொல்லி விட முடியுமா? ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணதிகளுக்கு வியாக்கியானம் எப்போது அவதரித்தது தெரியுமோ? வியாக்கியானமில்லாத காலத்தில் அந்த க்ரந்தங்களுக்கு ப்ரசாரமோ பரிக்ரஹமோ இல்லாமலிருந்த தென்று சொல்லிவிடுவது யுக்தமாகுமோ?

காளிதாஸாதி கவிகளின் காவியங்களுக்கு மல்லி நாதஸூரியின் வியாக்கியானங்கள் பிறந்துள்ளன. மல்லிநாதருடைய காலம் நவீனமேயொழியப் புராதனமன்று, சிலர் விபரீத

மாகக் கூறுவதுண்டு; (அதாவது) காளிதாஸாதிகள் மல்லிநாதரைக் கண்டு 'நீர் வியாக்கி யானம் செய்வதாக வொப்புக் கொண்டால் நாங்கள் காவியமெழுதுகிறோம்' என்பார்கள்; அவர் அப்படியே யாகட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்ட பிறகே மஹாகவிகள் காவியங்களை யெழு தினார்கள்—என்று. இது மிகவும் அஸங்கதமானது. காளிதாஸருடைய காலத்திற்கும் மல்லிநாதருடைய காலத்திற்கும் இடையில் பல நூற்றாண்டுகளின் வியவதானமுண்டு. இங்ஙனே அவரவர்கள் தோன்றினபடி யெல்லாம் சொல்லிப் போருவதற்கு மஹான்கள் செவி கொடுக்கத்தகாது.

அஜகஜாந்தரம்— அஜகஜாந்தரம்.

உலக வார்த்தைகளில் 'அஜகஜாந்தரம்' என்பது எங்கும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அபரிமிதமான ஏற்றத்தாழ்வு என்னும் பொருளில் இச் சொல் வழங்கி வருகின்றது. அஜ மென்றால் ஆடு; கஜ மென்றால் யானை. ஆட்டுக்கும் யானைக்குமுள்ள அந்தரத்தை (வாசியை) கட்கூடாகக் கண்டு கொண்டிருக்கிறோம். உருவம் வலிமை முதலான பல அம்சங் களில் யானைக்கு ஏற்றமும் ஆட்டுக்குத் தாழ்வும் உள்ளது. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பிராட்டி யின் வார்த்தையில் "यदन्तरं सिंहसृगालयोर्वने- யதந்தரம் ஸிம்ஹஸ்ருகாலயோர் வநே" என்றொரு வார்த்தையுள்ளது. சிங்கத்திற்கும் நரிக்குமுள்ள வாசியை இதில் எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றது. ஆனால் 'ஸிம்ஹஸ்ருகாலாந்தரம்' என்கிற வழக்கச் சொல் உலகில் நிகழவில்லை. யானைக்கும் ஏறும்புக்குமுள்ள வாசியைச் சொல்லலாம். அப்படி யொன்றும் சொல்லாதே 'அஜகஜாந்தரம்' என்கிற வழக்கச் சொல் நிகழ்வதை ஆலோசிக்க ஆலோசிக்க நமக்குத் தோன்றினதிவ்வளவே. கஜபிபீலிகாந்தரம், ஸிம்ஹஸ்ரு காலாந்தரம் இத்யாதிகளான சொற்களில் ரஸமொன்றுமில்லை. அஜகஜாந்தர மென்பதில் என்ன ரஸ மென்னில்; சொல் தொடை மிக வழியெது. அஜகஜ ஸந்தங்களின் அர்த்தமான ஆடும் ஆனையுமாகிற ஜந்துக்கள் கிடக்கட்டும். அஜம் கஜம் என்கிற சொற்களை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம். இச் சொற்களில் விசேஷமான வாசியொன்றும் காண்கின்றிலோம். அஜ மென்கிற சொல்லில் ஒரே ஒரு மெய்யெழுத்தின் குறையொழிய வேறொன்றுமில்லை. ஆனாலும் இச் சொற்களுக்கு வாச்யமான வஸ்துவைக் காணும்போது 'அப்பப்ப!' என்னும் படியாக இருக்கிறது. இவ்வண்ணமாகவே பண்டிதனான வொரு புருஷனையும் பாமரனான வொரு புருஷனையுங் காணும்போது அதிகமான பேதமொன்றும் காண்பதில்லை. வாயைத் திறக்கத் தொடங்கினாலோ 'அப்பப்ப!' என்னும்படியாகவேயிருக்கும். ...

திருமலை திருப்பதியில் சின்ன ஜீயர் பட்டாபிஷேகம்.

15-5-60ல் வெளிவந்த லஹரியில் திருமலை திருப்பதி பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமி திருநாடலங் கரித்த விஷயமும், இதுவரையில் சின்ன ஜீயராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமி பெரிய ஜீயர் ஆஸ்தானத்திற்கு ப்ராப்தரானதையும் தெரிவித்து, சின்ன ஜீயர் ஆஸ்தானம் சூந்யமாக இருக் கின்றதென்று வெளியிட்டிருந்தோம். அதே நன்னாளில் அந்த சின்ன ஜீயர் ஆஸ்தானம் ஸநாத மாகப் பெற்ற ஸந்தோஷச் செய்தியை இப்போது தெரிவிக்கிறோம். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸ்ரீ உ. வே. கிடாம்பி ராமையங்கார் ஸ்வாமி யென்கிற மஹான் 15-5-60 உ ஆச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்தருளி திருவேங்கடமுடையான் கோவிந்தராஜன் சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸன்னிதிகளில் முறையே பெறவேண்டிய சீரும் சிறப்பும் பெற்று சின்ன ஜீயராஸ்தானத்தை யலங்கரித்து ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழவிலாவடிமைகள் செய்து போராடினார். ...

கலநாட்டுத் திருப்பதியநுபவம்

திருக்காட்கரைப்பதியநுபவம்

கீழ் திருவித்துவக்கோடு திருநாவாய் திருமுழிக்களம் ஆக மூன்று திருப்பதிகளை யநுபவித் தோம். இப்போது திருக்காட்கரைப் பதியை யநுபவிக்கப் புகுகின்றோம். நம்மாழ்வாரொருவரே பாடியது இத்தலம். திருவாய்மொழியில் ஒன்பதாம் பத்தில் ஆளுவது பதிகமாகிய உருகுமால் நெஞ்சம் என்பது இத் தலத்திற்குப் பாடலாக அமைந்தது. இப் பதிகத்தின் தொடக்கம் உருகு மால் நெஞ்சமென்றிருப்பதற்குச் சேர இப் பதிகத்திற்கு நெஞ்ச உருகாதாரிலர். இதற்கு முற் பதிகத்தைத் தலைக்கட்டும் போது ஆழ்வார்தாமே “தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்லாயிரத் துள்ளிவை ஒன்பதோடொன்றுக்கும் முவுலகு முருகுமே” என்றருளிச் செய்தார்.

அப்படிப்பட்ட அப்பதிகத்தில் பத்தாம்பாட்டில் “எழநண்ணி நாமும் நம்வானநாடனோ டொன்றினோம்” என்றாராழ்வார். இனித் தாம் ஜீவித்திருக்குமாசை யில்லையாகவும் விண்ணுலகிற் சென்று சேர்ந்துவிட்டதாகவும் அப்பாசுரத்திற் பேசினார். அதனைக் காணுமிடத்து ஆழ்வார் அந்தப் பாசுரத்தோடு திருவாய்மொழியைத் தலைக்கட்டி விட்டதாகவும், இனிப் பாசுரங்களருளிச் செய்ய இந்நிலத்தில் தாம் இல்லையாகவும் தோன்ற நின்றது. ‘ஆனாலும் ஆழ்வார் இன்னமும் இந்நிலத்தி லேயே திருப்புனியாழ்வாரடியிலேயே வீற்றிருந்து மேலே பாசுரங்கள் பேச ப்ராப்தமாகிறது. எம்பெருமான் வந்து முகங்காட்டி ஆழ்வாரைத் தரிக்கச் செய்ததனால் தரித்து நின்ற பாசுரம் பேசுகிறாரோ வென்னில், இல்லை; இல்லையாகில் ஆழ்வார் எப்படி தரித்து நின்ற பேசுகிறாரென்னில், அப்பெருமான் வந்து முகங்காட்டாமலே ஒரு விரகு செய்தானாயிற்று. அந்த விரகுதான் ஏதென் னில், கீழ் எட்டாம் பத்தில் “இருத்தும் வியந்தென்னை” என்கிற ஏழாம் பதிகத்தில் ஓர் ஆச்சரிய மான கலவி நிகழ்ந்திருந்ததே; அதனை நினைப்பூட்டி ஒருவாறு தரிக்கச் செய்தா நெம்பெருமான். அதுதான் அவன் செய்த விரகு. அதனால் ஆழ்வார் ஒருவாறு தரிப்புற்றிருந்து இப்பதிகம் பேச கின்றார்.

இதற்கு மூன்று வகையான காரணங்களை நம்பிள்ளை யென்னுமாசிரியர் அருளிச் செய்துள் ளார். அவையாவன:—

1. ஆழ்வார் முதற்பதிகமே தொடங்கி “குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்—ஆயிரம்” என்று, எம்பெருமானுக்கு ஒரு ஆயிரம் பாசுரம் பேசித் தலைக்கட்ட வேணுமென்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டாராகையாலே அப்படி அவர் தாம் ஏற்றுக்கொண்ட கைங்கரியத்தை முற்ற முடிய நடத் துக்கக்குறுப்பான பாக்கியம் ஆழ்வார்க்கு இருந்தது.

2. ஆழ்வாருடைய ஈரச் சொற்களை இன்னமும் கேட்கவேணு மென்று பாரித்துக்கொண் டிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய பாக்கியமும் ஒன்றுண்டு.

3. “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்று ஆழ்வார்தாமே பணித்தபடி இப்பாசுரங்களைக் கொண்டு போது போக்கறிருக்கிற முழுக்கூர் சேதநர்களின் பாக்கிய மும் ஒன்றுண்டு.

ஆக இம்முன்று காரணங்களினாலும் ஆழ்வார் இன்னமும் இந்நிலத்தில் தரித்துநிற்கப் பராப்தமாகி, போனவுயிர் மீளும்படி பழையதொரு கலவி ஆழ்வாருடைய நினைவிலே தோன்றுமாறு எம்பெருமான் செய்வித்தான். அதனால் திருக்காட்கரையைப்பற்றின இப்பதிகம் திருவவதரித் தின்றது.

இப்போதாக வொரு மகிழ்ச்சி இல்லையாயிருக்க, என்றைக்கோ நிகழ்ந்த கலவியை நினைத்துத் தரிப்பது முண்டோ வென்னில், உண்டு என்பதை இதிறாசங்களினால் அறிகின்றோம்.

சீதாபிராட்டி இலங்கை யசோகவனத்தில் துன்புற்றிருக்கையில் மாருதி சென்று கிட்டின போது, இராமபிரான் வந்து முகங்காட்டாத நிலைசம் நடவாநிற்கச் செய்தேயும், காட்டுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பு அயோத்திமா நகரிலே பன்னிரண்டு வருடகாலம் இராமபிரானும் தானும் ஏகபோகமாகவிருந்து பேரின்பம் நுகர்ந்த நுகர்ச்சி நினைவுக்கு வந்து "ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா அமாநுஷார் போகார் ஸர்வகாமஸம்ருத்திரீ " என்று அந்த நிகழ்ச்சி யைச் சொல்லிச் சொல்லிப் போதுபோக்கினுளென்று காண்கிறே மல்லவா? அவ்வண்ணமாகவே இருத்தும் வியந்தென்கிற பதிகத்தில் நிகழ்ந்த கலவியின்பம் இப்போது ஆழ்வாருடைய நினைவுக்கு விஷயமாகி ஆழ்வாரைத் தரித்து நின்று பாசரம் பேசச் செய்ததாயிற்று. இப்படி ஆழ்வாரைத் தரிக்கச் செய்து பேசவித்த பெருமான் திருக்காட்கரையைப்பேன யென்று பாசரத்தின் போக்கினால் தெரியவருகின்றது.

1. உருகுமால் நெஞ்ச மென்கிற முதற் பாட்டின் கருத்து. பகவானை யநுபவிப்பதற்கு முதன்மையான கருவி நெஞ்சு; அது சிதிலமாகா திருந்தாலன்றோ அநுபவிக்க முடியும். திருக்காட் கரைப் பெருமானுடைய ஆச்சரியமான பரிமாற்றங்களை நினைக்கும்போதெல்லாம் நெஞ்சு நீர்ப் பண்டமாகின்றதே. அநுபவித்துக் களிப்பதற்கு உறுப்பான நெஞ்சு முந்துற முன்னம் சிதிலமாகி யொழிந்தால் என்ன செய்வது! பெருக்காற்றிலே நீஞ்சப் புருந்தவனுக்கு முதலிலேயே தெப்பம் ஒழுகத் தொடங்கினால் என்னாகும்!

வேட்கையாவது ஓரளவிலே அமைந்திருந்தால் ஒருவாறு ஆற்றலாம்; வேட்கையும் மேன் மேலனப் பெருகாநின்றதே! ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே மேன்மேலும் பெருகிவருகின்ற காதல் அணுவளவான ஆன்மாவில் அமையக் கூடியதாக இல்லையே. [என்செய்கேன் தொண்டனேன்.] நெஞ்சு உருகாதபடி செய்யவும், வேட்கை பெருகாதபடி செய்யவும் ஓர் உபாயம் தெரிய வில்லையே. திருக்காட்கரையைப்பனுடைய திருக்குணங்களை நினைவாதிருக்க முடிந்தாலன்றோ நெஞ்சு உருகாமலும் வேட்கை பெருகாமலு மிருக்கக்கூடும். அத்திருப்பதியானது குறந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியற எங்கும் செங்கமுநீரின் நறுமணம் கமழநின்றதே! அப்பெருமானோ மாயன்; அழகு சீலம் முதலிய திருக்குணங்களினால் என்பால்வாரைப் பிச்சேற்ற வல்லவனான அவன்றன்னுடைய மாயத்தை (அதாவது) கிட்டினபோது தாழநின்று பரிமாறின சீல குணத்தை மறக்க வேணுமென்று எண்ண எண்ண அதுவே அதிகமாக நினைவுக்கு வருகின்றதே! அந்தோ! என்று அலமருகின்ற ராழ்வார்.

[இனி பாட்டுத்தோறும் ஒவ்வொரு விசேஷம் மட்டும் காட்டுவோம்.]

வேம் எனது ஆருயிர்

2. பகவத்திதையில் ஆன்மாவைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்து "அக்சேத்யோயம் அதாஹ் யோயம் அக்லேத்ய: அசோஷ்ய ஏவச" என்னப்பட்டது. அதாவது, ஆன்மாவைக் கத்தியினால்

வெட்ட முடியாது; நெருப்பினால் வேகடிக்க முடியாது; நீரினால் நனைக்க முடியாது; வெய்யிலினால் உலர்த்த முடியாது என்றது. ஆழ்வாருடைய ஆன்மாவானது இத்தகைய நூற்கொள்கைக்குக் கட்டுப்பட்ட தன்று; 'எனது ஆருயிர் வேம்' என்றாரிங்கு. இதனால் ஆழ்வாருடைய ஆத்மஸ்வ ரூபமானது ஸம்ஸாரிகளான நம் போல்வாருடைய ஆன்மாவைக் காட்டிலும் மிகவும் விலக்ஷணமான தென்று விளங்கும். 'அதாஹய:' என்று கீதையில் சொன்னதற்கு மாறாக இங்கு 'எனதாருயிர் வேம்' என்றது மட்டுமல்ல; 'அச்சேதய:' என்று அதில் சொன்னதற்கு மாறாக 'வல்வினையேனை ஈர்சிற்ற குணங்களைபுடையாய்' என்பர்; 'அக்லேதய:' என்று அதில் சொன்னதற்கு மாறாக 'காரியம் நல்லன்கள் அவை காணில் என் கண்ணனுக்கென்று ஈரியாயிருப்பாள்' என்பர். 'அசோஷய:' என்று அதில் சொன்னதற்கு மாறாக 'வேவாரா வேட்கை நோய் மெல்லாவி யள்ளுலர்த்த' என்பர். ஆக நூல்வரம்புக்கு அகப்படாத ஆத்மஸ்வரூப முடையவராழ்வார் என்பது தேறிற்று. இதனால் இவரது காதலின் மேன்மை தெரிவிக்கப்பட்டதாம்.

3. நீர்மையால் நெஞ்சமென்கிற முன்றும்பாட்டில் "என்னுயிருண்டான்" என்பது உயிரான சொல்தொடை இது மேலே பத்தாம்பாட்டில் ஆழ்வார் தம்மாலேயே நன்கு விவரிக்கப்படுவதால் நாமும் அங்கு விவரிப்போமாக இப்பதிகத்திற்கே உயிரான விஷயம் இதுதான். எம்பெருமானை யநுபவிக்க நாம் ஆசைப்படுவதிற்காட்டிலும் அவன் நம்மை யநுபவிக்க ஆசைப்படுவது தான் மேம்பட்டது என்கிற நூற்கொள்கையை வெளியிடுவதாம்.

4. தென்காட்கரை யென்னப்பன் திருவருளை அறிகிலேனென்கிறார். அதாவது, உலகமெல்லாம் தொண்டு செய்யுமதாயும், அவன்தான் தொண்டு கொள்வானாயும் இப்படி முறை தவறாமல் எல்லாரோடும் கலந்து பரிமாறும் பெருமான் 'நீசனேன் நிறையொன்றுமில்லை' என்னும்படி மிக அற்புதன் என் திறத்திலே காட்டும் மையல் இன்னதென்று என்னால் சொல்ல முடிகிறதில்லையே யென்றவாறு. சில அதிகாரிகள் பக்கலிலே எம்பெருமான் முறைகெடப் பரிமாறுவதுண்டு; அதனை ஆழ்வார் தம்முடைய அனுபவத்தாலே காட்டினரென்க.

5. தென்காட்கரை யென்னப்பனென் கண்ணன் கள்வங்களே! என்று அவனுடைய கள்வங்களுக்கு வியக்கிறாராழ்வார். என்ன கள்வமென்னில்; 'ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்' என்று ஆழ்வார் பாரித்திருக்கிறார். எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் பண்ண வேணுமென்பது இவருடைய பாரிப்பு. இதற்கு நேர்முரணாக அவனுடைய பாரிப்பு. அதாவது, ஆழ்வார்க்குத்தான் கைங்கரியம் பண்ணவேணுமென்று அவன் பாரித்திருந்தபடி. ஆழ்வாருடைய பாரிப்பை நிறைவேற்றுவதாக அவன் உள்ளே புருந்து தன் பாரிப்பை நிறைவேற்றிக்கொண்டானாயிற்று, இதுதான் கள்வம். அவன் தன்னுடைய பாரிப்பை நிறைவேற்றிக் கொள்வதாவது, ஆழ்வாரே! உம்மை நான் பெறுவதற்கு எத்தனை காலமாக எவ்வளவு பாடுபட்டேன் தெரியுமா? இத்தனை நாளும் விபலாய் இன்றுதானே பவிக்கப் பெற்றது! என்று சொல்லிப் பெருப்பேறு பெற்றமை காட்டி நின்றல். "ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்" என்று கீதையிலே சொன்னபடி ஆழ்வாரை உயிராக வைத்துத் தான் உடலாக நின்று பரிமாறுதலுமாம்.

6. ஒருவனைக் கள்வனென்றறிந்தால் அவனுடைய ஸஹவாஸத்தைவிட்டு விலகுதல் போல, எம்பெருமானுடைய வஞ்சகங்களை யறிந்த நீர் அவனைவிட்டு அகலவேண்டாவோவென்று சிலர் கேட்கக் கூடுமே; அதற்குச் சொல்லுகிறார். என் செய்வேன்! அவன் வஞ்சகனென்பதில் ஐயமில்லை; அவனைக் கண்டவாரே அவனது வஞ்சகங்களை மெய்யென்று கொள்ளும்படி நோந்து விடுகிறதே! யென்கிறார். இப்படி மயக்குவதும் எம்பெருமான் தன்னுடைய ஒரு கள்வமென்க.

7. ஸம்பிரதாயத்தில் ஓர் ஆராய்ச்சியுண்டு. திவ்யதேசம் உத்தேச்யமா? திவ்யதேசத்தி லுறையும் பெருமான் உத்தேச்யனா? என்று. இரண்டும் உத்தேச்யமே யென்று முதலிலே சொல்லி விட்டால் இதில் சுவையில்லை: இதைப்பொரு விவாதமாக வைத்துக் கவிப்பிரதிகவிகள் ஏற்றவேண் டும். வெறும் ஊருக்கு ஏற்றம் கிடையாது; எம்பெருமானுல்தானே ஊருக்கு ஏற்றம்; ஆதலால் எம்பெருமானே உத்தேச்யன்—என்று சொல்ல நேரும். அதற்குமேல், எம்பெருமான் இல்லாதவிட மேது? அவன் எங்குந்தானிருக்கிறான்; அந்தந்த திவ்ய தேசங்களாலன்றோ அவனுக்கு ஏற்றம். ஆகவே எம்பெருமானைக் காட்டி லும் திவ்யதேசமே உத்தேச்யம் என்று சொல்ல நேரும்.

இந்த வாதம் மறுபடியும் திரும்பும். முடிவாக, எம்பெருமானால் திவ்ய தேசத்திற்கு ஏற்றம், திவ்ய தேசத்தினால் எம்பெருமானுக்கு ஏற்றம். ஆகவே இரண்டும் உத்தேச்யமே யென்று முடிவா கும். ஆனாலும் ஆழ்வார்கள் பதியே பரவத்தொழும் தொண்டராகையாலே திருப்பதியையே முக்கியமாகக் கொள்வார்கள்; அந்தக் கோட்பாடு விளங்க இப்பாட்டில் “காட்கரையேத்தும்” என்று முந்தாற முன்னமருளிச் செய்து, பிறகு “அதனுள் கண்ணுவென்னும்” என்கிறது. இக் கருத்தையெடுத்துக் காட்டுகின்ற திருமங்கையாழ்வார் தாய் பாசரமாக வைத்துத் திருக்கண்ண புரத்தெம்பெருமானிடத்து ஈடுபாட்டை விளக்கும் பதிகத்தில் [‘தெள்ளியீர் தேவர்க்கும்’ என்ப தில்] “நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள், காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்” என்று கூறினார். என் மகள் உயர்ந்த நிலத்திலேறி நின்று ‘இதோ திருக்கண்ணபுரம் தெரிகிறது பாருங்கள்’ என்று சொல்லுவதாகத் தாய் பாசரம் அமைந்துள்ளது. ‘இதோ திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் ஸைவஸாதிக்கிருன், ஸைவியங்கள்’ என்னக் கூடாதா? அங்ஙனமே சொல்லு வதைவிட்டு ‘காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்’ என்கையாலே திருப்பதியிலுறையும் பெருமானைவிட, திருப்பதிக்கே ஏற்றமென்பது காட்டப்பட்டது. இவ்வர்த்த விசேஷத்திற்கு இப்பாட்டு மூலம்.

8. இப்பாட்டில் “கோளுண்டானன்றி வந்து என்னுயிர்தானுண்டான்” என்பது அரிய பெரிய வார்த்தை. இச்சொற்றொடர்க்கு மூவகையாகப் பொருள் கூறுவர் பேராசிரியர்கள், (1) என்னிடத்தில் ஒருபகாரமும் கொள்ளாமலே வந்து என் ஆத்ம வஸ்துவைத் தான் புஜித்தான்; (அதாவது) நிர்ஹேதுகமாக என்னளவில் இத்தனை ஆதரம் செய்தானென்கை. (2) இனி இரண்டா வது பொருள், இதற்கு முன்பு இப்படிப்பட்டதொரு சரக்குக் கொண்டறியாதவன்போல் என் பக்கலிலே அளவுகடந்த ஆதரம் காட்டுகின்றான், என்னிலும் மிகமிக மேம்பட்ட விலக்ஷணவ்யக்தி களை அவன் அநுபவித்திருந்துங்கூட, இதற்கு முன் ஒருவரையும் அநுபவித்திராதவன் போல ஆதராதசயம் காட்டுகின்றானென்கை. (3) இனி மூன்றாம் பொருளாவது, என்னாலேதான் கொள்ளப்படாதிருக்க, [நான் அவனை ஸ்வீகரியாமலிருக்க] அவனாக வந்து என்னை ஸ்வீகரித்துத் தான் பெருப்பேறு பெற்றாயிருக்கின்றானென்பதாம். இது முதற் பொருளையே நன்கு விவரித்தபடி.

9. “ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர்பட்டது” என்கிறார். ‘எனதுயிர்பட்டது ஆருயிர்பட்டது’ என்று மாற்றி இயைக்கவேணும் திருக்காட்கரைப்பெருமான் திறத்தில் என் ஆத்மா பட்டபாடு வேறு யாருடைய ஆத்மா பட்டது? என்கிறார். தாம் பகவத் விஷயத்திலேபெட்டது போல வேறு யாரும் ஈடுபட்டதில்லையென்று கூறியவாறு. திருமழிசையாழ்வார் தமது நான்முகன் திருவந் தாதியில் மூன்றும்பாட்டில் “பரம்பொருளையானறிந்தவாறு ஆரறிவார்? என்றார்; அதனில், மேம் படச் சொல்லுவது இது. அறிவது அதிசயமன்று; அநுபவிப்பதன்றோ அதிசயம். அது தமக்குப்

பேரல வேறு யார்க்கும் வாய்த்ததில்லையென்று உண்மையை வெளியிட்டாராயிற்று. அநுபவ மென்பது, பகவானைத் தாமநுபவிப்பதும், பகவானால் தாமநுபவிக்கப் பெறுவதும். இவ்விருவகையதுபவத்திலும் இவ்வழ்வார் ஈடுமெடுப்பு மில்லாதவரன்றோ.

10. திருவாய்மொழி ஆயிரத்தினுள்ளும் இப்பாட்டு உயிரானதென்னலாம். பாட்டைப் பூர்த்தியாகக் கேண்மின்:

“வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவான் காணிலென்று

ஆர்வுற்ற என்னையொழிய என்னில் முன்னம்

பாரித்துத் தன்னென்னை முற்றப் பருகினான்

காரொக்கும் காட்கரையப்பன் கடியனே.”

வைணவ சம்பிரதாயத்தில், எம்பெருமானைப் பெறுவது சேதானுக்குப் பேரூ? சேதனைப் பெறுவது எம்பெருமானுக்குப் பேரூ? என்றொரு விசாரம் நிகழும். நூற்களில் மேலெழுப்பார்க்கு மிடத்து எம்பெருமானைப் பெறுவது சேதானுக்குப் பேரூ என்று தோன்றும். ஆனால் உண்மைப் பொருள் இதுவன்று. சேதனைப் பெறுவதே எம்பெருமானுக்குப் பேரூ என்பது மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள். அஃது இப்பாசரத்தில் விளங்கக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

நாம் எம்பெருமானைப் பெறுதற்குப் பல வகைப்பட்ட முயற்சிகளைச் செய்கிறோம். அப் பெருமானை நாம் கிட்டுவதற்கு பகவத்கீதை முதலிய நூல்களில் பலவகைப்பட்ட வழிகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. கருமயோகம் ஞானயோகம் பக்தியோகம் பிரபத்தியோகம் இவை முதலான ஸாதனங்கள் எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு உறுப்பாக உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால் நாம் நமது உரிமைக்குத் தக்கபடி இவற்றுள் ஏதேனும் ஒருபாயத்தை யனுட்டித்து அப்பெருமானைப் பெறுவதாகப் பாரிக்கின்றோம். முடிவில் அவனைப் பெற்றுக் களிப்பதாகவும் உபரிஷத்து முதலிய நூல்களினால் உணருகின்றோம்.

மிக்கவிதை நிலையும் மெய்யாமுயிரிலையும் என்று தொடங்கும் திருவாய்மொழித் தனியனில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்த பஞ்சகத்தில் முதலிரண்டு அர்த்தங்கள் பரமாத்ம ஸ்வரூபமும் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபமுமாகும். இவற்றைச் சொல்லுமிடத்து “ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மந:” என்று சொல்லிற்று. இதனால் பகவான் அடையப்படுகிறவனென்றும் சேதான் அடைபவனென்றும் தேறி நின்றது. இதற்கெல்லாம் சிகரமாகத் தைத்திரீயவுபரிஷத்தில் “ப்ரஹ்மவித் ஆப்நோதி பரம்” என்று ஓதிற்று. பரம்பொருளை யுணர்ந்தவன் அப்பரமாத்மாவைச் சென்று அடைகிறான் என்பது இதன் பொருள்.

ஆழ்வார்களும் “நான் சென்று நாடி நறையூரில் கண்டேனே” என்றும் “நானே யெய்தப் பெற்றேன்” என்றும், “அடியேனடைந்துய்ந்து போனேனே” என்றும் இங்ஙனே பல நூறு பாசரங்களினால் பரம்புருஷனைத் தாம் சென்று பற்றுவதாகவே பேசியுள்ளார்கள். பல சொல்லி என்? பகவானைப் பற்றுவதற்கு ஏற்பட்ட மந்திரம் ‘மந்த்ரரத்னம்’ என்று சொல்லப்படுகிற த்வய மந்த்ரம். அதில் “ஸ்ரீமந்நாராயண சரணேன சரணம் ப்ரபத்யே” என்பது பூர்வ வாக்கியம். அதில் சேதான் தான் பற்றுவதாகவே ஐயமறப் பேசப்பட்டுள்ளது. உண்மை இங்ஙனையிருக்க [அதாவது பற்றுகிறவன் சேதனையிருக்க] பெறுபவனும் இவனாகவேயன்றோ இருக்கத் தகுதியுள்ளது.

எம்பெருமான் பற்றுபவனாக இருந்தால் அவன்ருன் பெறுபவனாக இருக்கத் தகுதியுண்டு. அங்ஙன மில்கியே. ஆக 'பேறு சேதநனுடையதன்று, ஸர்வேச்வரனுடையது' என்று சொல்லுவதற்குத் தகுதியில்கியே யென்று சங்கை தோன்றக் கூடும். இதைப் பற்றித் தெளிவிப்போமிங்கு.

ஞானிகளை நூற்பொருளுணர்ந்தவர்களென்றும் ஆழ்பொருளுணர்ந்தவர்களென்றும் இரு வகையாகப் பிரிப்பர் நம் ஆசிரியர்கள். சேதநனைப் பெறுபவனாகவும் எம்பெருமானைப் பெறப் படுபவனாகவும் உணருமவர்கள் நூற்பொருளுணர்ந்தவர்கள். சேதநலாபத்தைப் பேருகக் கொண்டு களிப்பவன் எம்பெருமான் என்று உணருமவர்கள் ஆழ்பொருளுணர்ந்தவர்கள். முந்தினவர்களான நூற்பொருளுணர்ந்தவர்களின் கொள்கையைப்பற்றி. முன்னம் விவரித்தாய்விட்டபடியால் அதில் இன்னமும் விவரிக்க வேண்டிய தொன்றுமில்லை. இனி, ஆழ்பொருளுணர்ந்தவர்களின் கொள்கை யைப் பற்றியே விவரிக்கவேண்டியதுள்ளது. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய றுக்காட்கரைப் பாசுரத்தினாலேயே இக்கொள்கை நன்கு விளங்கா நின்ற தெனினும் மற்றும் பல உபபத்திகளுடன் இப்பொருளை விளக்கிவிட்டுப் பின்னர் பாசுரத்தையும் விவரிப்போமாக.

சேதநன் ஸம்ஸார மண்டலத்தை விட்டு அகன்று முக்தி பெற்றவாறே "அஹமந்நம் அஹ மந்நம் அஹமந்நம்" என்று ஸாமகானம் பண்ணுவதாக தைத்திரியோபரிஷத்து ஓதுகின்றது. 'நான் உணவாகிறேன், நான் உணவாகிறேன், நான் உணவாகிறேன்' என்று மூன்று விசை சொல்லு கிறான் முக்த புருஷன். தன்னைப் பெறுவதற்கு நெடுநான் பலவாறு கருவிகள் பண்ணியிருந்தும் பெரு மல் பசித்துக் கிடக்கின்ற பரம புருஷனுக்கு இப்போது பசி தீருகிறது காண்மின் என்று சொல்லு வான் போலே "அஹமந்நம் அஹமந்நம் அஹமந்நம்" என்று பாடுகிறான். 'பசித்திருக்கின்ற பகவானுக்கு நான் அன்னமாகிறேன்' என்பது இதன் பொருள். இதனால் ஈச்வரன் போக்தா என்பதும், சேதநன் போக்யன் என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.

இதற்குமேல் ஒரு சிறு சங்கை தோன்றும்: (அதாவது) 'அஹமந்நம்' என்று பாடின முக்த புருஷன்தானே உடனே 'அஹமந்நாத: அஹமந்நாத: அஹமந்நாத:' என்றும் மூன்று விசை பாடுவ தாக அவ்வுபரிஷத்தே ஓதியிருக்கையாலே இவ்வரண்டையும் எங்ஙனே பொருந்த விடுவதென்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின். இந்த முக்த புருஷன் முந்துற முன்னம் எம்பெருமானுடைய பசியைத் தணித்துவிட்டுப் பின்னர் தன்னுடைய பசியையும் தணித்துக் கொள்ளுகிறான். இப் புருஷன் மண்ணையும் மரமாயுமில்லையே. இவனும் அறிவுள்ள சேதனனாதலால் எம்பெருமானை யநுபவிக்க வேணுமென்கிற விருப்பம் இவனுக்குமுள்ளதேயன்றே. இவனுடைய பசியைக் காட்டிலும் அவனுடைய பசியே அதிகமென்பதும், அதுவே முந்துற முன்னம் -தணிக்கப்படுகிற தென்பதும் முக்கியமாக அறியத்தக்க விஷயம்.

இதற்கு அடுத்தபடியாகவுள்ளவொரு வாக்கியம் மிகவுமுற்று நோக்கத் தக்கது. முக்த புருஷன் முதலில் (அஹமந்நம்) என்கிறான்: பிறகு (அஹமந்நாத:) என்றான். அதற்கும் பிறகு (அஹமந்நம் அந்நமதந்நம் அந்நி) என்றான். இதுவும் ஸாமகானத்திற் சேர்ந்தது. இந்த வாக்கியத் தின் கருத்து என்னவென்றால்: என்னைப் பெறுவதற்குப் பசித்திருந்த பகவானுக்கு நான் அன்னமா னேன்: என்னையுண்டு பசிதீர்ந்த அப்பெருமானை நானும் உண்டு பசி தீருகிறேன் என்பதாம். பசிதாஹ மொன்றுமில்லாதவனாகவோதப்பட்டுள்ள எம்பெருமானுக்குப் பசி யிருந்ததென்றும், அஃது இந்த க்ஷுத்ரசேதனனால் தணிக்கப்படுகிறதென்றும் சொல்லுவதற்கு இன்னது கருத்தென்பதை உய்த் துணரவேணும். உலகில் பயிரிடுவன் பயிர்செய்வது தானியம் விளைவதற்காகவன்றே. அதுபோல

எம்பெருமான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாகிற க்ருஷி செய்வது ஞானிகளான ஆன்மாக்களைப் பெறுவதற் காகவே யென்பது நூற்கொள்கை. அப்பகவான் ஞானிகளைத் தேடுகொனென்பதும், தேடியும் கிடையாதவளவில் வருந்துகொனென்பதும் பகவத்கீதை முதலிய நூல்சுனிஞல் அறியக் கிடக்கின் றது. கீதையில் ஏழாமத்யாயத்தில் பகவான் தன்னை வந்து பணியாதவர்களை "நமாம் துஷ்க்ருதி நோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:" என்கிற சுலோகத்தாலே நிந்தித்து உடனே "சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிந:" என்று, பணியுமவர்களைக்கொண்டாடத் தொடங்கி, "வாஸு தேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று தலைக்கட்டுகொருன். உண்ணுஞ்சோறு பருகரீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன் என்று கொண்டிருக்கும் மாஞானியைத் தான் தேடுவ தாகவும், அப்படிப்பட்ட ஞானி தனக்குக் கிடைக்கவில்லையே யென்று வருந்திக் கூறுவதாகவும் ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. இத்தகைய பகவானுடைய காதல்தான் பசியாகக் கூறப்படுகின்றது. அவனது காதல் அதிகமா? அவனிடத்து இச்சேதநன் கொண்ட காதல் அதிகமா? என்று பார்த்தால், அங்குச் சென்று அவனிருக்குமிருப்பைப் பார்த்தவாறே தன்னுடைய அவா ஒரு சிறுகுட்டை போலவும் அவனது அவா பெருங்கடல் போலவுங் காணப்படும். அங்ஙனம் கண்டவாறே முன்னம் 'அஹமந்தம்' என்று சொல்லி அவனது பெரும் பசியைத் தணித்துவிட்டுப் பிறகு 'அஹமந்நாத:' என்று சொல்லித் தன் பசியைத் தணித்துக் கொண்டு பிறகு ஆன்மாவுள்ளவரையில் பகவானை யநுபவித்துக் கொண்டே வாழ்வன்.

இனித் திருக்காட்கரைப் பாசுரத்தை யெடுத்து கொள்வோம்.

“வாரிக்கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று

ஆர்வுற்ற என்னையொழிய என்னின் முன்னம்

பாரித்துத் தானென்னை முற்றப் பருகினான்

காரொக்குங் காட்கரை யப்பன் கடியனே.”

உன்னைக் காணில் வாரிக்கொண்டு விழுங்குவன் என்று ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய, காரொக்கும் காட்கரையப்பன் கடியன் என்னின் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப் பருகினான் என்று இயைத்துக்கொள்வது. எம்பெருமான் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலேயன்றோ இருக்கொருன்; புலப்பட்டானாகில், 'எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே' என்னும்படியும் 'ரஸோ வை ஸ:' என்னும்படியும் இன்சுவைப் பொருளாயிருக்கின்ற அவனை வாரி விழுங்கிட வேனுமென்று ஆசை கொண்டிருந்தாராமாழ்வார். இவர் தம்மாசை இங்ஙனையிருக்க, அப்பெருமானுடைய ஆசை இன்று நேற்ற அன்றிக்கே நெடுங்காலமாகத் தொடர்ந்துவருவதொன்றாதலால் முந்துறமுன்னம் அவனுடைய ஆசைக்கே பலன் கைபுகுந்ததாயிற்று. "தானென்னை முற்றப் பருகினான்" என்பத னால் அது காட்டப்பட்டது.

திருநாங்கூர்ப் பதிகளுள் ஒன்றான திருவெள்ளக்குளமென்னும் அண்ணன் கோவிற்பதியை யநுபவிக்கின்ற திவ்விய கவி பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில்

“நானடிமை செய்ய விடாய் நாளுனே நெம் பெருமான்

தானடிமை கொள்ளவிடாய் தானுன்—ஆனதற்பின்

வெள்ளக் குளத்தே விடாயிருவருத் தணிந்தோம்

உள்ளக் குளத்தேனை யொத்து

என்று பணித்த தும் இங்கே நினைக்கத் தக்கது. எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்தாலன்றித் தரித்திருக்கவொண்ணாத நிலைமை தமக்கு உண்டானபடியையே தமக்கு விடாயாகத் தெரிவித்தார்.

எம்பெருமானும் திருப்பதிகள் தோறும் எழுந்தருளியிருந்து எப்போது சேதாவதும் தனக்கு நேரு
மோ வென்று பேராவல் கொண்டு எதிர்பார்த்திருப்பதையே அவனுடைய விடாயாகத் தெரிவித்
தார். தாம் அங்குச் சென்று அப்பிரானுக்கு ஆளாகி அடிமை செய்யவே அவனும் வந்து தம்மை
யாட்கொள்ள அதனால் இருவரும் விடாய் தீர்ப்பெற்றதாகக் கூறி முடித்தார் ஐயங்கார். இது
நம்மாழ்வாருடைய அநுபவத்தை அநுகரித்துக் கூறியவாறு.

இனி, திருக்காட்கரைப் பதிகத்தின் பதினேரம்பாட்டு—இப்பதிகம் கற்றார்க்கு இப்பிறவி
முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் தொலையுமென்று பயனரைத்துத் தலைக்கட்டிற்று. இப்பாட்
டில் “கடியனாய்க் கஞ்சனைக் கொன்றபிரான் தன்னை” என்றவுடனே “கொடிமதிள் தென்குரு
கூர்ச் சடகோபன்” என்றுள்ளது; இந்தச் சேர்த்தியைக் கணிசித்துப் பேராசிரியர்கள் உரை
வகுத்த வழகு காண்மின் :

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

“கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கொடி கட்டிற்று திருநகரியிலேயாயிற்று. ஸ்வாமி விஜயத்துக்கு
உரியவடியாரிருந்த விடத்தே யன்றோ கொடிகட்டுவது” என்று.

கண்ணபிரான் கஞ்சனைக் கொன்றது வட மதுரையிலே. அந்த வெற்றிக் கொடிகட்ட
வேண்டியது அவ்விடத்தேயா யிருக்க, ஆழ்வார் தமக்குண்டான உவப்பின் மிகுதியினால் தாமிருக்கு
மிடமான திருக்குருகூரிலே கொடிகட்டி மகிழ்ந்தாரென்றும் அதனைப் பாசுரத்திலே கூறினா
ரென்றும் ஆசிரியர்கள் உரை வகுத்தது சிறந்த புத்திசமத்காரமென்க.

திருக்காட்கரைப்பதியநுபவம் முற்றிற்று.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

SRI KALLALAGAR DEVASTHANAM MADURAI

BUILDING OF “PALAMUDIRSOLAI” ON THE SACRED HILL OF ALAGAR MALAI

The building of “Palamudirsolai” or a shrine to Sri Murugan on the sacred Alagar Hill, is an innovation unheard of in the annals of the history of Madurai, and Ramanuja Darsanam. It is opposed to all canons of civil and moral rights. All these thousands of years none ever thought of locating or identifying “Alagar Hill” with that of a “Palamudirsolai”. Even today, there is no evidence on record to prove this. The wonder is some saivites at Madurai, instigated by some sectarian enthusiasts, have thought of this plan, to build a Murugan temple at any cost on this Hill. Their plan was, to claim “Alagar” as Murugan and capture the existing temple, but as they have been advised that such glaring audacity would be nipped in bud, they were encouraged to construct a small shrine surreptitiously without disturbing public notice. For this purpose they selected an old mantapam on the way of “Noopuraganga” on the hills—one mile and 6 furlongs from the Alagar temple, and 2 furlongs from the “Noopuraganga” (between 2nd and 3rd furlongs). This mantapam, apparently is an old neglected one (of course used by Alagar once in a year), which measures 27'x27' a square one. It consists of 16 pillars all round ones, with no figures or carvings, the centre one wing raised by half a foot over the other two wings. It appears that the Committee started work of constructing this mantapam as a Murugan

temple, by converting the two wings as inner shrine (Garbhagriham), and putting ganesh and Murugan with Valli and Deivayanai. For this purpose, some six months back they installed a spear (Vel) with a peacock in front, as if to prove and contend that this must be an old Siva or Murugan place. The committee started work of repairing the Mantapam to suit their purpose, some four or five months back and bricks and cement have been brought by bullock carts through a separate road now under construction, west of the Alagar temple. Timber scaffolding has been erected to adjust the old stone, but one of the beams has given way and is broken. The plan appears to be to extend the Mandapam by further circular mantapams in future, after installing the dieties. As it is, it seems that some 4 or 5 months would elapse to complete this work.

The members of the committee are:—

1. Sri. Karimuthu Thiagarajan Chettiar (Mill Owner)
2. Pandara Sannathi (Desikar) (Gnanasambanda Pandara Desikar)
3. Palanisami Nadar (Government Pleader.)
4. Subbiah Pillai.

I have also ascertained that the work is kept a secret, to avoid any untoward agitation, until the whole thing is accomplished. In these circumstances it is for the Vaishnavites of Ramanuja Sect to meet and call for a halt of the work, as it is perfectly clear that the hill belongs to Alagar Swami alone, by all records of Alvars Acharyas and Sangam Literature. The wonder is, that in the 20th Century, in 1960, such an unheard of procedure of converting a Vaishnavite place of worship into a Saivate centre is taking place, perhaps encouraged by officials and others. We are really surprised at the secrecy maintained by the committee to have the work completed without public notice.

Our duty is clear. We have no intention to meddle in others religion and places of worship, but we expect others to respect our sentiments and leave us alone with all those institutions we have inherited, and enjoying all these years. Please do not misunderstand, if we ask you to stop your work at once, and our appeal to saivites is to help the Vaishnavites by not encroaching or appropriating our sacred institutions.

Are we not entitled to ask you this much? I would also ask our friends to read carefully Doctor. R. P. Sethu Pillai's revealing remarks on Palamudirsolai and Thiraparankunram in Kalki.

Kanchi

5-6-1960.

C. P. RAJAGOPALACHARIAR,
Representative of Ramanuja Darsanam.

इति संशोध्य पठनीयम् ॥

— शरीरात्मभावस्य शारीरकमीमांसा अनुगृहीतत्वख्यापनम् —

१२. सिद्धान्ते शरीरात्मभावस्यैव प्राधान्यमुपपादितमधस्तात् । एतदेव सर्वथा सूत्रकाराभिमतमिति सुष्ठु संदर्श्यतेऽधुना । यद्यप्यस्मिन्नर्थे कृत्स्नाऽपि शारीरकभीमांसा प्रमाणयितुं शक्या, तथाऽपि व्युत्पत्सुबुद्ध्या-
रोहाय संक्षेपतो निरूपणं चारुतरमिति धिया शारीरके एकमेवाधिकरणमुपादाय तदिदं प्रामाणिकानां हृदि प्रतिष्ठितं कलयाम । तत्र प्रथमाध्यायचतुर्थपादे वाक्यान्वयाधिकरणं प्रसिद्धम् । सूत्रचतुष्टयात्मकमिदमधि-
करणम् । मैत्रेयीब्राह्मणमिति बृहदारण्यकप्रसिद्धे भागे अमृतत्वोपायं पृष्टवतीं मैत्रेयीं प्रति याज्ञवल्क्यस्य प्रति-
वचनम् * आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः * इति श्रूयते । अत्र आत्मेत्युक्तः परमात्मा वा जीवात्मा वेति प्रक्रान्ते विचारे परमात्मैवेति निर्धारणं प्रकृताधिकरणप्रमेयम् । तदिदं * वाक्यान्वयादिति प्रथमसूत्रेण गतम् । मैत्रेयी-
ब्राह्मणस्थमहावाक्यान्वयसामञ्जस्यबलात् तद्वाक्यप्रतिपाद्य आत्मा न कर्मफलभोक्ता जीवः, अपि तु परमपुरुष

சரீராத்ம பாவம் ஸாரீரகமீமா ம்ஸா நுக்ருஹீதமென்பதை விவரித்தல்.

12. ஸித்தாந்தத்தில் ஸாரீராத்ம பாவமே பிரதானமென்பது கீழே உபபாதிக்கப் பட்டது. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரருக்கும் இதுவே அபிமத மென்பது இனி முதலிக்கப் படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் ஸாரீரக மீமாம்ஸை முழுவதுமே ப்ரமாணமாகக் காட்டக் கூடியதாயினும் வ்யுத்திபித்ஸுக்களின் புத்தியில் ஏறுவதற்காக ஸம்க்ஷேபமாய் நிரூபித்தல் நலமென்று கருதி, அந்த ஸாரீரகமீமாம்ஸையில் ஒரு அதிகரணத்தைமட்டும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டி ப்ராமாணி கர்களின் மனத்தில் பதிய வைக்கிறோம். அதில் முதலத்யாயம் நான்காவது பாதத்தில் வாக் யாந்வயாதிகரண மென்பது ப்ரஸித்தமானது, நான்கு ஸூத்ரங்கள் கொண்டது இவ்வதி கரணம். ப்ருஹதாரண்யகத்தில் ப்ரஸித்தமான மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மண மென்னும் பகுதி யில் ஈக்ஷுதசெவாவாயமேதென்று கேட்ட மைத்ரேயியைக் குறித்து யாஜ்ஞவல்க்ய ருடைய விடை * சூத்ரா வா ஈரெ ஐ ஷ்ட வுஃ * என்பது, இதில் ஆத்மா என்னும் ஸ்ஷுத்தால் குறிக்கப்பட்டவன் பரமாத்மாவா? ஜீவாத்மாவா? என்று விசாரம் ப்ரஸக்த மாக, பரமாத்மாவே யென்று நிர்ணயம் செய்வது இவ்வதிகரணத்தின் பிரமேயம். இது * வாஈஸாந்யாஸு * என்கிற முதல் ஸூத்ரத்தினால் தேறியது. மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணத் திலுள்ள மஹாவாக்யம் ஸமஞ்ஜஸமாக அந்வயிக்க வேண்டுகையாலே அந்த வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மா கரும பலன்களை யநுபவிப்பவனான ஜீவாத்மாவாக இருக்கமுடி யாது; பரம புருஷனேயாக வடுக்கும்—என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதற்கு மேல் ஒரு கேள்வி எழுந்தது; அதாவது, இங்குப் பரமாத்மா விவக்ஷிதனாகில் ஜீவாத்ம வாசகமான ஆத்மா என்கிற ஸப்தத்தை ப்ரயோகிப்பானேன்? பரமாத்மாவென்றே

एवेति तदर्थः । * आत्मा वा अरे * इत्यत्र जीववाचिना आत्मेति शब्देन परमात्मा ह्युक्तः ; किमर्थमेवं वक्तव्यमिति प्रश्ने प्राप्ते उपरिष्ठात्सूत्रधितयेन तत्रोत्तरमाविष्क्रियते सूत्रकारैः । क्रमेण आश्मरथ्यमतम् औडुलोमिममतम् काशकृत्स्नमतं च प्रदर्शितम् । सूत्राणि च * प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गमाश्मरथ्यः * उत्क्रमिष्यत एवंभावादित्यौडुलोमिः * अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः * इति । श्रुत्युक्तेन जीवब्रह्मणोः कार्यकारणभावेन सिद्धस्य तयोरभेदस्य ज्ञापनाय परमात्मनो जीवात्मनश्च ऐक्योक्तिरिति आश्मरथ्यमतं प्रादर्शि । मतेऽस्मिन् जीवात्मनः परमात्मसकाशात् उत्पत्तिस्वीकारात् * न जायते म्रियते वा विपश्चिदित्यादिजीवोत्पत्तिनिषेधपरबहुतरश्रुतिविरोधः ; जीवस्योत्पत्त्यभ्युपगमे कृत्स्नहान — अकृताभ्यागमप्रसङ्गः— इत्याद्यनेकदोषप्रसङ्गेन मतमिदमयुक्तमित्यभिप्रयन्नौडुलोमिः— जीवात्मनो मुक्तिदशायां परमात्मना सममभेदस्य श्रुतिसिद्धतया मुक्तिदशाभाविनं जीवात्मपरमात्मनोरभेदमाश्रित्य ऐक्योक्तिरिति निर्वहतिस्स ।

१३. अस्मिन्नपि मते [औडुलोमिमते] आमोक्षात् जीवस्य परमात्मतो भेदः, मुक्तिदशायामभेद इत्यभ्युपगमात् * परमात्मात्मनोर्योगः परमार्थ इतीष्यते । मिथ्यैतदन्यद् द्रव्यं हि नैति तद्द्रव्यतां यतः ॥ * [श्रीविष्णुपुराणे] इति भिन्नयोर्द्रव्ययोरैक्योत्पत्तिनिषेधपरप्रमाणविरोधः । जीवात्मनो मुक्तिदशायाम् अपहतपाप्म-

ப்ரயோகிக்கலாகாதா? என்று. இக் கேள்விக்கு ஸுதத்ரகாரரால் மேலே மூன்று ஸுதத்ரங்களினால் ஸமாதானம் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. அடைவே ஆச்மரத்தய மதம், ஓளடு லோமி மதம், காஸக்ருத்ஸ்நமதம் என மூவருடைய மதம் காட்டப் பட்டுள்ளது. முறையே ஸுதத்ரங்கள் (1) ஸு திஜ்ஜாவிகேஹி-ஹ்மஜாஸாஸயஃ. (2) உஜ்ஜிஷ்யத வ்வா ஹாவாஜிதேயஸாவொயிஃ. (3) சுவவஸ்திதேரிதி காஸக்யஃ என்பன.

(1) ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு கார்யகாரண பாவம் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே அதனால் அவர்களுக்கு அபேதம் ஏற்படுகிறது. அதைத் தெரிவிப்பதற்காகப் பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஐக்யோக்தியுள்ளதென்று ஆச்மரத்தய மதம்.

(2) இனி ஓளடுலோமி மதம்; கீழே காட்டிய ஆச்மரத்தய மதத்தில் ஜீவாத்மாவாக்குப் பரமாத்மா விடமிருந்து உத்பத்தியைக் கொள்ளுகையாலே * ந ஜாயதே ஶியதே வா விபுஷிஸ * இத்யாதி ப்ரமாணங்களோடு அது விரோதிக்கையாலும் மற்றும் அநேக ஷோஷ ஸுஸம்மத்தாலும் ஆச்மரத்தய மதம் ஸாதுவன்றென்று கொண்ட ஓளடுலோமியானவர்— முக்தி தஸையில் ஜீவாத்மாவாக்குப் பரமாத்மாவோடு அபேதம் ச்ருதி ஶித்தமாயிருக்கையாலே முக்தி தஸையில் ஹவிஷ்யத்தான ஜீவாத்ம பரமாத்ம அபேதத்தை யவலம்பித்து ஐக்யம் சொல்லிற்றாக நிர்வஹித்தார்.

(3) இனி காஸக்ருத்ஸ்ந மதம். கீழே விவரித்த ஓளடுலோமி மதத்தில் மோக்ஷம் வரையில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு பேத முள்ளதென்றும் முக்தி தஸையில் அபேதமென்றும் கொள்ளப்படுகிறது, * வாஸாதா துநொபெ-ஹ்மஜாஸாஸயஃ உஜ்ஜிஷ்யதே | ஶிஷ்யதே தடி நடி? = ஶுஷ்ய வஹி நெதி தடி-ஶுஷ்யதாஃ யதஃ || * என்கிற ஶ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசன விருத்தம். வெவ்வேறு பட்ட பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேருமே யொழிய ஐக்யத்தை யடையமாட்டா வென்று இதில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறி

त्वादित्वरूपाविर्भाव एव, न तु परमात्मना सममैक्यापत्तिरिति * सम्पद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् * इति चतुर्था-
ध्यायचतुर्थपादप्रथमाधिकरणे [सम्पद्याविर्भावाधिकरणे] निरवद्यो निर्णयः ; एतद्विरोधेन निर्वहणं नोचितम्—
इत्यभिप्रयन् काशकृत्स्नः परमात्मनो जीवात्मन्यन्तरात्मतया अवस्थानस्य, जीवात्मनः परमात्मशरीरत्वस्य च * य
आत्मनि तिष्ठन्....यस्यात्मा शरीरमित्यादिश्रुतिसिद्धतया, शरीरवाचकानां शब्दानां शरीरिपर्यन्तवाचकताया
आकृत्याधिकरणन्यायसिद्धत्वेन प्रकृते जीवात्मवाचिशब्दस्य जीवान्तर्यामिपरमात्मपर्यन्तवाचकत्वोपपत्तिरिति
निर्वहतिस्म । एवं क्रमेण मतत्रयमुदाहरन् सूत्रकारो यतो हि तत उपरि चतुर्थं मतं नोपन्यास्थत् ततः काश-
कृत्स्नमतमेव सूत्रकारस्याभिमतमिति निस्सन्देहमवधार्यते । तदिदं विशिष्टाद्वैतमतविजयध्वजः ।

— काशकृत्स्नमतसूत्रे अवस्थितेरित्यस्य सम्प्रतिपन्नार्थोपपादनम् —

१४. अत्रैवं वदेयुः परे ; काशकृत्स्नमतमेव सूत्रकाराभिमतमित्यत्र न वयं विप्रतिपद्यामहे ; सर्वथा-
ऽप्येतदुग्रीकुर्महे । परं तु * अवस्थितेः * इति पदस्य 'परमात्मनो जीवात्मन्यन्तरात्मतयाऽवस्थितेः'
इति युष्माभिः प्रतिपाद्यमानोऽर्थो न साधुः ; अपि तु 'परमात्मन एव जीवभावेन अवस्थितेः' इत्येवार्थः ;
प्रकृते ऐक्यं तावदुपपादनीयम् ; एवमर्थवर्णनेनापि ह्यैक्यमुपपादितं भवति ; काशकृत्स्नः शरीरात्मभावमुप-
जीव्यैव ऐक्यमुपपादितवानिति किमर्थगभ्युपगन्तव्यम् ? इति । नैतद्युज्यत इति सम्यङ्निरूपयामः ; * अत्ता

யிருக்கின்றதன்றோ. முக்தி தலையில் ஜீவாத்மாவுக்கு சுவஹ தவாவூசுவாழி ஸூர-
பா விஹ-பாவமே யொழிய, பரமாத்மாவோடு ஐக்யபத்தியென்பதில்லை என்னுமிடம்
(4—4—1.) * ஸஹஜாவிஹ-பாவாயிகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப் பட்டுள்ளது. ஆக
இத்தனைக்கும் முரணாக நிர்வஹிப்பது அநுசிதம் என்று கொண்ட காஸக்ருத்ஸ்நர்—
பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினுள் அந்தராத்மாவாக இருப்பதும், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமா-
த்ம ஸாரீரத்வமும் * ய சூக்த நி திஷ்டு... யஸூராதூ ஸரீர * இத்யாதி ச்ருதி
ஸித்தமாகையாலும், ஸாரீர வாசகங்களான ஸப்தங்களுக்கு ஸரீரிவயபூன வாகக-
சுவஹ சூகூதூயிகாரணவித்தமாகையாலும்ப்ரக்ருதத்தில் ஜீவாத்மவாசியான ஆத்ம
ஸப்தத்தை பரமாத்ம பர்யந்த வாசகமாக நிர்வஹிப்பதுதான் உசிதமென்று கருதினார்.
இங்ஙனே வரிசையாக மூன்று மதங்களை உதாஹரித்த ஸுத்ரகாரர் மேலே நான்காவது
மதத்தைச் சொல்லாமையினால் காஸக்ருத்ஸ்ந மதமே ஸுத்ரகாராபிமத மென்பது நிஸ்-
ஸந்தேஹமாக நிர்ணயிக்கப் படுகிறது. இது விசிஷ்டாந்தவைத மதத்திற்கு விஜயத்வஜ
மானது.

காஸக்ருத்ஸ்ந மதத்தை நன்கு உபபாதித்தல்.

இங்கே அத்வைதிகள் சொல்வதென்ன வென்றால் காஸக்ருத்ஸ்ந மதந்தான் ஸுத்ர-
காராபிமத மென்பதில் எமக்கும் விப்ரதிபத்தி டிடையாது; இதை நாங்களும் இசைந்தே-
யிருக்கிறோம். ஆனால் (சுவஹிதே) என்பதற்கு 'பரமாத்மாவானவர் ஜீவாத்மாவினிடத்-
தில் அந்தர்யாமியா யிருப்பதனாலே' என்று நீங்கள் கூறுகின்ற பொருள் ஸாதுவன்று.
'பரமாத்மா தானே ஜீவாத்மாவாக இருப்பதனாலே' என்கிற பொருள்தான் அவஸ்திதே:
என்பதற்கு ஸமஞ்ஜஸமாகும். ப்ரக்ருதத்தில் ஐக்யத்தைப் பொருந்த விடவேணும்; இங்

चराचरग्रहणादित्युपक्रमसूत्रशालिनि अत्राधिकरणे * गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तदर्शनात् * इति सूत्रे अनुप-
हितात्मस्वरूपवाचिना द्विवचनान्तेन आत्मानाविति शब्देन परस्परभिन्नस्वरूपयोर्जीवात्मपरमात्मनोः हृदयगुहा-
प्रवेशस्य श्रुतिसिद्धत्वाभिधानात् जीवब्रह्मणोर्निरुपाधिकभेद एव श्रुत्यभिमत इति सूत्रकाराभिप्रायः स्फुटमव-
गम्यते । अतो जीवब्रह्मणोः श्रुत्यभिमतस्वरूपभेदाविरोधेनैव तयोऽसामानाधिकरण्यनिर्वाहः सूत्रकृदभिमत इत्य-
वश्यवक्तव्यम् । जीवब्रह्मणोः स्वरूपैक्यमाश्रित्य तयोऽसामानाधिकरण्यनिर्वाहपरम् अवस्थितेरित्यादिसूत्रम्—
इति कथनं कथमुपपद्येतेति विवेचनकुशलैः स्वयं विवेचनीयम् । प्राधान्येन त्विदमुच्यतेऽस्माभिः ; अवस्थिति-
शब्दस्तावत् 'भूतले घटाऽवतिष्ठते, प्रासादे देवदत्तोऽवतिष्ठते' इत्यादाविव वस्तुनि वस्त्वन्तरसद्भावमेव
बोधयितुं क्षमः ; * पृथिव्यां तिष्ठन्, अप्सु तिष्ठन्, तेजसि तिष्ठन्, वायौ तिष्ठन्, आकाशे तिष्ठन्,
आत्मनि तिष्ठन् * इत्यादिष्वौपनिषदवाक्येषु असंकृदवस्थितं षाधातुप्रयोगमनुरुध्यैव * अवस्थितेरित्ययं
सौत्रः प्रयोग इति प्रामाणिकानां हृदयमनायासं प्रत्येप्यति । अवस्थितेरितिपदस्य अन्यथाऽर्थवर्णनम् केवलं
गृहीतमाहिताप्रयुक्तमित्यत्र कस्संदेहः ।

ஙனே பொருள் கூறினாலும் ஐக்யம் பொருந்தி விடுகின்றதன்றோ. காஸக்ருத்ஸ்நர் ஸரீராத்ம
பாவத்தை யவலம்பித்தே ஐக்யத்தைப் பொருந்த விட்டாரென்று ஏதுக்கு ஒப்புக்கொள்ள
வேண்டும்? என்கிறார்கள் அத்வைதிகள். இது ஸமஞ்ஜஸமான வாதமன்று என்பதை
நன்கு நிரூபிக்கிறோம். * ஈது! வாஸாஸமாஸு வண்ணாஃ * என்றும் உபக்ரம ஸூத்ரத்தைக்
கொண்ட சுத்ர பிசுராணத்தில் * மஃ ஸமாஸு விஷ்டா வரதூநௌ ஹி தஜஸ-தாஸ *
என்கிற ஸூத்ரத்தில் சுந-வஹிதா துஸா-குபவா வியாய் த்விவசநாந்தமான (ஆத்மா
நௌ) என்கிற ஸப்தத்தினால் பரஸ்பர பிந்த ஸ்வரூபஸாலிகளான ஜீவாத்ம பரமாத்மக்
களுக்கு ஹ்ருதய குஹாப்ரவேசம் ச்ருதி வித்தமென்று தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. இதனால்
ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு நிருபாதிகமான பேதமே ச்ருதிக்கு அபிமதமென்று ஸூத்ரகாரர்
அபிப்ராயப் பட்டிருப்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிய வருகிறது. ஆக ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு
ஸ்ரூ-தஜஸ-தமான ஸ்வரூப பேதத்திற்கு விரோத மில்லாமல் நிர்வஹிப்பது தான்
ஸூத்ரகாரரபிமதமென்று இசைந்து தீரவேணும். ஏவஞ்ச, ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஸ்வ
ரூபைக்யத்தை யவலம்பித்து நிர்வஹிக்க வந்தது அவஸ்திதேரித்யாதி ஸூத்ரம்—என்று
சொல்லுவது பொருந்த மாட்டாது. இங்கு நாம் முக்கியமாகச் சொல்லுவதை கவனிக்க
வேண்டும். அவஸ்திதி: என்கிற ஸப்தமானது 'ஸூ-தஜஸ-தாஸ: சுவதிஷ்டே: ப்ரா-
வாஸே ஷேவா-தூ: சுவதிஷ்டே' இத்யாதி வ்யவஹாரங்களிற் போல ஒரு வஸ்துவில்
மற்றொரு வஸ்து இருப்பதைத்தான் சொல்லக் கடவது. * வ்யயிவ்யா-தீஷ்டு. சுஷு-
தீஷ்டு. தெஜஸி திஷ்டு. வாயெள திஷ்டு. சூகாஸே திஷ்டு. சூதநி திஷ்டு. *
இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களில் பலகால் காணப்படுகிற ஜ்யாயா-தூ-ப்யொ-ம
த்தை யடியொற்றியே (அவஸ்திதே:) என்கிற ஸௌத்ர ப்ரயோகமுள்ளதென்பதை ப்ரா
மாணிகர்களின் உள்ளம் க்ரஹிக்க, மாட்டாததன்று. அநாயாஸமாக க்ரஹிக்கும். ஆக,
அவஸ்திதே: என்னும் பதத்திற்கு அத்வைதிகள் கூறும் பொருள் கேவலம் அபிநிவேஸ
மாத்ர விஜ்ஞும்பித மென்று கொள்க. ஏவஞ்ச, வாக்யாந்வயாதிகரணத்தில் விசிஷ்டா
த்வைதமே ஸித்தாந்திகரிக்கப்பட்டதென்பது தெளிவாயிற்று.

15. அந்நேதம் விசிஷ்யாவபோத்யதே । யேபாமஸ்தி ஸ்ரீபாப்யவேதார்த்தஸம்ஹாதிபு வேதாந்தமந்யேபு காட: ப்ரவேச: ,
 தீபாமநேநாஸாதிதேந ப்ரவந்நேந லஹிதஸா ந கிமபி ல்ல சேத்யதி । தாஹஸா மஹாந்த: ப்ரோடா: ப்ரவந்நமிமம் நேதேர-
 ந்நிதி ச சுவசம் । யே து வ்யுதிப்தஸவ: சித்தாந்ததத்வாவபோதகதூஹலின: , தீபாமிதம் க்ருதிரூபகாராய மஹதே க்ருபதா-
 மிதி தாவதஸாகமபிசந்நி: । சூத்ரகாரஸ்ய பாராஸ்யம்ய மஹேரந்தரஜ்ஞம் கஸ்திந்நவ்நி த்ரஸத: ப்ரஸர்பதிதி பரிஜ்ஞாந-
 மாவஸ்யகம் ததஸ்த்ரபாவேந தத்வம் ஜிஹ்ருதஸாம் । தாந்நபிதி ஸாரீரகமீமாஸாத: கதிபயாபிகரணநிஷ்கர்ஷாந் சுலலித-
 முபஹராம: ॥ அஸ்திந் ப்ரகரணே நிரூபயிப்யமான்யாபிகரணானி சூத்ராணி ச பூரஸ்தாஹேவஹ ப்ரஸ்தும: । வேதாந்ததீபஸார-
 ஸாஹ்யேநாபி ததர்த்தவி஑மஸ்சமுசித: ॥ சதூர்த்தாப்யாயசதூர்த்தபாஹே * ஸம்பத்யாவிர்மாபாபிகரணம் । அநுபதமேவ
 * அவிபா஑ேநஹ்ருத்யாபிகரணம் । தூதீயாப்யாயதூதீயபாஹே ஸந்ந்யாபிகரணே * பராபித்யானாபு திரோஹிதம் ததோ ஹஸ்ய
 வந்நவிபர்யயோ * இதி சூத்ரம் । தூதீயாப்யாயப்ரதமபாஹே இதரவ்யபதேஸாபிகரணே * அபிகம் து மேதநிர்ஹேஸாத் *
 அஹ்மாதிவசச ததநுபபதி: * இதி சூத்ரதூயம் । அத் க்ரமஸோஸவதீயந்தாமுபபாநானி ॥

— முக்திநாம கீஹஸிதி விசாரணோபக்ரம: —

16. முக்திஹஸாப்யா ஜீவாத்மாந: பூத்ய஑வஸ்தாய பரம் ப்ரஹ்ம பூஜதே வா ? உத ப்ரஹ்மணா ஸஹ ஜீவாநாமேகீ-
 பாபாபதிர்வே மோக்ஷோ வா ? அத்ர சூத்ரகாரசித்தாந்த: கீஹஸ: ? இதி து ப்ராஹ்மணேந விவேசநீயம் । * ப்ரஹ்மவேத

இங்கு விசேஷ அறிவிப்பு.

15. ஸ்ரீபாஷ்யம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் முதலான உத்துங்க க்ரந்தங்களில் ஆழ்ந்த
 அவகாஹநமுள்ளவர்களுக்கு நமது இச்சிறு நூலால் விசேஷமான பயனென்றும் தேருது.
 அத்தகைய ப்ரேளட வித்வான்கள் இச்சிறு நூலை வாசிக்கவும் ப்ரஸக்தி யிராது. வ்யுத்பித்
 ஸங்க்ளாய் ஸித்தாந்த தத்வத்தை யறிந்து கொள்ள விருப்பமுள்ளவர்களுக்கு இந்நூல்
 மிகவும் பயன்பட வேணுமென்பது நமது விருப்பம். ஸுதத்ரகாரரான வியாஸமஹர்ஷியின்
 அந்தரங்கம் எந்த வழியில் ஸ்வரஸமாகச் செல்லுகின்ற தென்பதை தடஸ்த புத்திகளா
 யிருக்குமவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுவது அவசியம். அன்னவர்களது த்ருப்திக்காக
 சாரீரக மீமாம்ஸையிலிருந்து சில அதிகரணங்களின் நிஷ்கர்ஷங்களை எளிதான வழியில் எடு
 துக் காட்டுவோமாக. நாலாமத்யாயம் நாலாம் பாதத்தில் * ஸ்வஹிவாவிவஹாஸாயிகா-
 ணம்; அடுத்தபடியாக ஸ்வஹிவாவிவஹாஸாயிகாணம்; மூன்றாமத்யாயம் இரண்
 டாம் பாதத்தில் ஸந்த்யாதிகரணத்தில் * வ்ராஹியஸாநாத் த்ரோஹிதம் உதொ-
 ஹிவாவிவஹாஸாயிகாணம் * என்கிற ஸுதத்ரம்; இரண்டாமத்யாயம் முதற்பாதத்தில்
 இதர வ்யபதேஸாதிகரணத்தில் * ஸாயிகம் து ஹேதம்ஹேதஸாஸ * ஸுஹிவாவிவஹாஸாயிகா-
 ணம் * எனனுமிரண்டு ஸுதத்ரங்கள். ஆக இவற்றின் ப்ரமேயங்களை இங்கு முக்
 கியமாக நிரூபிக்கிறோம். இவற்றின் பொருள்களை அவரவர்கள் முன்னாடியே வேதாந்த தீப
 வேதாந்த ஸாரங்களின் உதவியினால் உணர்ந்து கொள்வது நலம்.

மோக்ஷ ஸ்வரூபத்தை விசரிக்கத் தொடங்குதல்.

16. ஜீவாத்மாக்கள் முக்திதஸையில் தனியேயிருந்து கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை அநு-
 பவிப்பதாக ஸித்தாந்தமா? அல்லது ஜீவாத்மாக்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யாபத்தி

ब्रह्मैव भवतीति मुण्डकोपनिषद्वाक्यं पूर्वोत्तरसंदर्भविमर्शमन्तरेण * सूखंश्च मकरश्चैव गृहीतग्राहिणानुभावित्या-
भाणकस्मारकतया सुदृढं गृहीत्वा ब्रह्मणा सह एकीभावमन्तरेण नान्यत्किञ्चिदस्तीति वदताम् * सम्पद्याविर्भा-
वाधिकरणं कण्ठककच इत्यवधारणीयम् । तदिह किञ्चिदुपपादयामः ॥

— सम्पद्याविर्भावाधिकरणस्य अद्वैतवादप्रतिकूलतानिरूपणम् —

१७. * सम्पद्याविर्भावस्वेन शब्दादिति (४—४—१.) सूत्रेण अर्चिरादिमार्गेण प्रकृतिमण्डलस्यो-
परिष्ठादप्राकृतदेशविशेषे आदित्यवर्णदिव्यमङ्गलविग्रहविशेषविशिष्टवासुदेवाख्यपरज्योतिरुपसंपन्नस्य तदुपसंपत्त्या
कर्मकृतस्वरूपतिरोधाननिवृत्तिरूपा मुक्तिरुक्ता ; संपद्य=परज्योतिरुपसंपद्य, आविर्भावः * स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत
इति श्रुतौ अभिनिष्पद्यत इत्यनेन प्रतिपाद्यते । स्वेनशब्दात्—स्वेनेतिरूपविशेषणादिदमवगम्यत इति
सूत्रार्थः ॥ अयं भाव — * अस्माच्छरीरात्समुत्थाय परज्योतिरुपसंपद्य स्वेनरूपेणाभिनिष्पद्यत इति श्रुतौ
परज्योतिरुपसंपत्त्यनन्तरभावित्वेन उच्यमाना अभिनिष्पत्ति पूर्वसिद्धस्वरूपस्याविर्भाव एव, नत्वपूर्वाकारोत्पत्तिः,
स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इत्यत्र स्वेनेति रूपविशेषणवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । आगन्तुकाकारोत्पत्तिपक्षे हि
उत्पद्यमानस्य रूपस्य स्वीयताया अर्थसिद्धतया रूपे स्वेनेति विशेषणमनर्थकं भवति । अतस्स्वेनेति रूपविशे-

தான் மோக்ஷ மென்று ஸித்தாந்தமா? ஸுத்தரகாரருடைய ஸித்தாந்தம் எத்தகைத்து?
என்கிற விது முக்கியமாக விமர்ஸிக்கத் தக்கது. * ஸு ஹவெடி ஸு ஹவ லவதி *
என்கிற முண்டகோபநிஷத் வாக்கியத்தை முன் பின் ஸந்தர்ப்பத்தைச் சிறிதும் விமர்ஸியாமல்
வெற்றும் ஆக்ரஹத்தோடு பற்றிக் கொண்டுப் பரஹ்மத்தோடு ஜக்யமடைவதற்கு காட்டிலும்
வேறென்றுமில்லை என்று கூறுகின்ற அத்வைதிகளுக்கு * ஸுஹவெடி ஸுஹவ லவதி *
ணம் மிகவும் விரோதி யென்பதை உணரவேண்டும். அதனைச் சிறிது உபபாதிக்கிறோம்.

ஸம்பந்த்யாவிர்பாவாதிகரண ப்ரமேய நிருபணம்.

17. ஸுஹவெடி ஸுஹவ லவதி * (4—4—1.) என்கிற ஸுத்தரத்தினால்—
சுவி-புராபி 2ாம-புத்தாலே ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்குப் பால் அப்ரக்ருத தேஸ விதேஸஷத்தில்
ஆதித்யவர்ண திவ்யமங்கல விக்ரஹ விஸேஷவிஸிஷ்டமாய் வாஸுதேவாக்க்யமான ப்ரக்ரு-
தேஸாதியை அணுகினவனுக்கு கர்மக்ருத ஸ்வரூபநிரோயாநம் தொலைவதாகிற முக்தி
சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸுஹவெடி—ப்ரக்ருதேஸாதியை யணுகி; ஆவிர்ப்பாவ:— ஸம்ஸாரதேஸ
யில் மறைந்திருந்த அபஹதபாப்மத்வாஜிம-ஹ்ருஷ்டகம் மறைவு தொலைந்து வெளிப்படுவது
தான் மோக்ஷமென்பது; ஸுஹவெடி—சக்ருதியில் * ஸுஹவெடி ஸுஹவ லவதி *
தெ என்று சொல்லியிருக்கையாலே. என்பது ஸுத்தரத்தின் பொருள். * சுஹவெடி ஸுஹவ லவதி *
ஸுஹவெடி ஸுஹவ லவதி * ஸுஹவெடி ஸுஹவ லவதி * ஸுஹவெடி ஸுஹவ லவதி * என்கிற
சக்ருதியில் ப்ரக்ருதேஸாதியை யணுகினவனான வினைவதாகச் சொல்லப்பட்ட அபிநிஷ்பத்தி
யானது ஏற்கெனவேயிருந்த ஸ்வரூபத்தின் ஆவிர்ப்பாவமேயொழிய அபூர்வமானதோர் ஆகா-
ரத்தின் உத்பத்தியன்று என்றபடி. இங்ஙனே பொருளல்லாவிடில் ரூபேண என்பதற்கு
ஸ்வேந என்று விஸேஷணமிட்டிருப்பது வியர்த்தமாகும். ஏற்கெனவேயுள்ள ஸ்வரூபந்தான்
ஸ்வேந ரூபேண என்பதனால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஏற்கெனவேயிருந்த ஸ்வரூபத்திற்கு
இப்போது ஆவிர்ப்பாவமாவது என்னவென்றால்; மறைந்திருந்தவது மறைவு நீங்கி உள்ள

பணசார்த்தவ்யானுபபத்யோ பூர்வசிद्धஸ்வரூபாவிர்भाव एव * स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इत्यनेनोच्यत इत्यास्थेयम् :
 பூர்வசிद्धஸ்ய ஸ்வரூபஸ்ய கோடியமிதானிமாவிர்भावो நாமேதி चेत् तिरोधाननिवृत्तिरेव ; प्रत्यगात्मस्वरूपं हि स्वतोऽप-
 हतपाप्मत्वादिगुणाष्टकविशिष्टमिति ब्राह्मधिकरणे सिद्धान्तितम् । तथाविधं च तत्स्वरूपं संसारदशायां तिरोहि-
 तम् । तदेतत् * पराभिध्यानात् तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययाविति सूत्रे प्रतिपादितम् । अस्य जीवत्मन-
 स्तत्स्वरूपं पराभिध्यानात् = परमात्मसंकल्पात् तिरोहितम् । हि = यतोऽस्य जीवस्य बन्धविपर्ययौ — संसार-
 बन्धमोक्षौ, ततः परमात्मसंकल्पाद्भवतः : इति सूत्रार्थः । अपहतपाप्मत्वादेस्स्वाभाविकाकारस्य तिरोधानं नाम
 तत्कार्यादर्शनम् । सत्यसंकल्पत्वं हीच्छाविषयस्य सर्वस्यैव वस्तुनोऽनुपदमेव सिद्धिप्रयोजकशक्तिमत्त्वम् । तत्कार्य-
 भूता इच्छाविषयसर्वसिद्धिस्संसारदशायां जीवात्मनो न दृश्यते । अतस्तत्तिरोहितमित्युच्यते । तिरोधायकश्च
 अनादिकर्ममूलकभगवन्निग्रहसंकल्पः । तन्निवृत्तौ सत्यसंकल्पत्वादेः कार्यकरतया तिरोधाननिवृत्तिर्भवति । सैव
 स्वरूपाविर्भाव इत्युच्यत इति ।

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

१८. अयं न्यायः ज्ञानादिगुणान्तरेष्वपि ज्ञेयः । ज्ञानमपि हि संसारदशायां कर्मणा संकुचितं
 भवति : मुक्तौ तु संकोचकर्मविगमात् स्वतस्सिद्धविकासावस्थां प्राप्नोति । ज्ञानस्य संकोचो नाम परिमित-
 विषयकत्वम् । विकासश्च = * सर्वं ह पश्यः पश्यतीत्यादिश्रुतिसिद्धः यथावस्थितसर्ववस्तुसाक्षात्कारः । तदेवं
 परंज्योतिरूपसंपन्नस्य कर्मकृतस्वरूपतिरोधाननिवृत्तिरूपा मुक्तिरुक्ता । तिरोधाननिवृत्त्या साक्षात्कृतसर्ववस्तुयाथा-

படி வெளிப்படுவதேயாம். ஜீவாத்மாவின் இயற்கையான ஸ்வரூபம் அபஹதபாப்மத்வாதிக
 ளான எண்குணங்களுடைமை என்பது ஸுத்தரகாரரே நிர்ணயித்த தொன்றும், அப்படிப்
 பட்ட ஸ்வரூபம் ஸம்ஸாரதஸையில் ப்ரகாஸம் பெருமல் திரோஹிதமாயிருந்தது. இவ்
 விஷயம் * வராவியூநாநாது திரோஹிதா ததொ ஹ்யூஸ்ய வஸாவியய-யெள*
 என்னும் ஸுத்தரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஜீவாத்மாவின் அந்த ஸ்வரூபமானது, வரா-
 வியூநாநாசு—பரம புருஷஸங்கல்பத்தாலே, திரோஹித—மறைந்திருந்தது. ஏனென்
 றால்; அங்ங—இந்த ஜீவனுடைய, வஸாவியய-யெள—ஸம்ஸாரபந்தமும் மோக்ஷமும்;
 தந:—பரம புருஷஸங்கல்பத்தாலேயே ஆகின்றனவன்றோ என்பது ஸுத்தரத்தின் பொருள்.
 அபஹதபாப்மத்வாதிகளான ஸ்வாபாவிகாகாரத்திற்குத் திரோதானமாவது—அதனுடைய
 கார்யகரத்வமில்லாமையேயாம். இதற்கு ஹேது ஏதென்னில்; அநாதிகருமமடியான பகவ
 நிக்ரஹ ஸங்கல்பமே. அந்த ஸங்கல்பம் நிவ்ருத்தமானவளவில் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி
 குணங்கள் கார்யகரமாகையாலே திரோதானநிவ்ருத்தியுண்டாகிறது. அதுதான் ஸ்வரூபா
 விர்லாவமெனப்படுகிறது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

18. இந்த நியாயம் ஞானம் முதலிய மற்ற குணங்களிலுமொக்கும். ஞானமுங்கூட
 ஸம்ஸாரதஸையில் கருமத்தினால் ஸங்குசிதமாய், முத்திதஸையில் ஸங்கோச ஹேதுவான
 கருமம் தொலைந்ததனால் இயற்கையான விகாஸாவஸ்தையை யடைகிறது. ஞானத்திற்கு
 ஸங்கோசமாவது விஷயங்களைப் பரிமிதமாகக் கொள்ளுகை. விகாஸமாவது. * ஸவ-ஹ
 வ்யூ? வ்யூதி * என்று ச்ருதிஸித்தமான உள்ளது உள்ளபடி ஸர்வவஸ்துக்களையும்
 ஸாக்ஷாத்கரித்தல். ஆக, பரஞ்சோதியை மனுகினவனுக்கு கர்மநிபந்தந ஸ்வரூபதிரோதா
 நத்தின் நிவ்ருத்தியாகிற முத்தி சொல்லப்பட்டதாயிற்று. திரோதானம் தொலையவே ஸர்வ
 வஸ்துக்களையும் உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்க வல்லவனாய்க் கொண்டு பரமபுருஷனை அநுபயித்

त्यस्य परब्रह्मापृथक्सिद्धविशेषणस्वरूपतत्परतन्त्रतया स्वात्मानुभवः अविभागाधिकरणे सिद्धान्तितः । सम्पद्याविर्भा-
वाधिकरणस्य समनन्तरमेवास्ति अविभागेनदृष्टत्वाधिकरणम् ।

— अविभागेनदृष्टत्वाधिकरणस्यापि अद्वैतवादप्रतिकूलतानिरूपणम् —

१९. तत्र हि परं ज्योतिरुपसंपन्नो मुक्तस्वात्मानं परमात्मनः पृथग्भूतमनुभवति, न तु ततोऽवि-
भक्तम् ; अविभागस्याभेदरूपत्वे, * सोऽश्नुते सर्वान्कामान्सह ब्रह्मणा विपश्चितेति मुक्तस्य ब्रह्मसाहित्य-
श्रवणात् तस्य भेदगर्भतया तद्विरोधापत्तेः । अविभागस्य अपृथक्सिद्धविशेषणस्वरूपत्वे * निरञ्जनः परमं
साम्यमुपैतीति परमसाम्यश्रुतिविरोधप्रसङ्गः ; प्रकारप्रकारिभावेन वैषम्ये हि परमसाम्यं विरुद्धयत इति पूर्वपक्षे
प्राप्ते सिद्धान्त उक्तः— * अविभागेन दृष्टत्वादिति । अविभागेन = ब्रह्मापृथक्सिद्धविशेषणत्वेन स्वात्मान-
मनुभवति मुक्तः ; स्वात्मस्वरूपयाथात्म्यस्य साक्षात्कृतत्वादिति सूत्रार्थः । * य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो
यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरमित्यादिश्रुतिभिर्जीवात्मनस्वरूपम् परमात्मशरीरतया तदपृथक्सिद्धविशेषण-
मित्यवगतम् । ततश्च संसारदशायां स्वात्मनो यथावदनुभवस्य कर्मणा प्रतिबद्धत्वेऽपि मोक्षदशायां प्रतिबन्धक-

கிருனென்னுமிடம் அடுத்ததான் * சுவிலாமையிகரணத்தில் ஸித்தாந்திகரிக்கப்பட்
டுள்ளது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சுவிலாமெநஜுஷ்சுவாயிகரணமும் அத்வைதவாத ப்ரதிகூலம்

19. * சுவிலாமெந ஜுஷ்சுவாஸ * (4-4-4) என்கிற ஸூத்ரமானது—முத்தன்
பரம புருஷனை சுவிலாமெந அநுபவிக்கிறான் (அதாவது) பரப்ரஹ்மத்திற்கு அப்ருதக்
ஸித்த விசேஷணமாய்க்கொண்டு அநுபவிக்கிறான்; [ஜுஷ்சுவாஸ] யதாவஸ்திதமான தன்
னுடைய ரூபம் ஸாக்ஷாத்திகரிக்கப்பட்டபடியினாலே. என்னும் பொருளுடையது. ஜ்ஞான
ஸங்கோசங்களான கருமங்களில் நின்றும் விடுபட்டு நிரதிசய விகாவாவஹஜ்ஞாந
ஸாஸியான முத்தன் உஜீந ஸதூஸி திபு புதிசுவரூப சப்யஸ்திவ விஸெ
ஷணமாய்க் கொண்டு பரப்ரஹ்மத்தை யநுபவிக்கிறானென்பது தேர்ந்த கருத்து. இங்கே
பூர்வபக்ஷ மென்னவென்றால்; பரஞ்சோதியை யணுகின முத்தன் தன்னைப் பரமாத்மாவில்
வேறுபட்டவனாக அநுபவிக்கிறானெயொழிய ஒற்றுமைப்பட்டதாக அநுபவிப்பதில்லை;
சுவிலாமென்பது சமஸ்கிருத ரூபமாயிருந்தால் * ஸொஸூதெ ஸவஸூநு காஜாநு, ஸஹ
ஸு ஹணா விபஸிதா * என்கிற ச்ருதி விரோதிக்கும். 'தகப்பனோடு கூட மகன்
சென்றான்' என்றால் இருவருக்கும் எப்படி ஹேதம் ஏற்படுகிறதோ அப்படியே ப்ரஹ்மணு
ஸஹ அச்ருதே " என்கிற இவ்விடத்திலும் பேதம் ஏற்பட்டே தீரும். சுவிலாமென்பது
சப்யஸ்திவ விஸெஷணசுவ ரூபமென்று கொண்டால் * நிரஜுநஃ வரஜ ஸாஜுஃ
ஸெபதி * என்கிற ச்ருதியிலோதப்பட்ட பரமஸாம்யாபத்தி விரோதிக்கும். புகார
புகாரி ஹாவெந வைஷம்யம் கொள்ளுமளவில் பரமஸாம்யம் விரோதிக்குமன்றோ. ஆக
இந்த பூர்வபக்ஷத்தின் மேல் ஸித்தாந்த மென்னவென்றால்; சுவிலாமெந என்பதற்கு—பரம
புருஷனுக்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணமாய்க் கொண்டு என்று தான் பொருள்;